

ЗОРНИЦА

ЕВАНГЕЛСКО
ПЕРИОДИЧЕСКО
СПИСАНІЕ.

ГОД. 5.

ЦАРИГРАДЪ, СЕПТЕМВРІЙ 1869.

БРОЙ 9.

СВЯТО СТЬ.

*Както е святъ тойзи който въ е при-
зовавъ, така бывайте святы и въ вси-
чко-то си поведеніе.*" 1. Пос. Пет. 1: 15.

Християнство-то е не само една сис-
тема на благодать но и на святость, и
колко и да бжде злоупотрѣбеніе-то или
прѣзрѣніе-то което слѣдува това име,
пакъ истина е че всички-тѣ послѣдовате-
ли на Евангеліе-то трѣбува да ся отли-
чаватъ като свати. Разсмотрѣте простран-
ство-то и силъ-тѣ на обязанность-тѣ
подъ коишто стоятъ.

Християнинъ-тѣ трѣбува да бжде святъ
въ всичко-то си поведеніе. Святость-та
му трѣба да бжде всеобща въ отноше-
ніе на врѣмена, на мѣста и на обстоя-
тельствва. Трѣба да ся яви тази святость
не само въ богомоленіе, но и въ общи-
тѣ му дѣянія; яде ли, пие ли, всичко що
прави да го прави за славъ-тѣ Божіѣхъ.
Не че може всякога и непрѣстанно да
има прѣдъ умъ-тѣ си тѣзи цѣль, но
като има Слово-то Божіе за правило на
себе си въ всичко, така всичко що прави
клони къмъ това слѣдствіе. Св. Павелъ
гледаше на хыляды заниманія но понеже
всички-тѣ неговы дѣла водяхи къмъ сѣ-
що-то намѣреніе, той говори както че
не е ималъ освѣтъ еднаж работѣхъ. "*Това
едно правѣхъ*". Земледѣлецъ-тѣ наторява
нивъ-тѣ си, оре, сѣе, плѣви, жъни и
събира въ житници-тѣ; вършѣ и продава;
а пакъ всичко що прави той е едно, и
всички тѣзи дѣйствія ся прѣдставятъ подъ
едно име, *земледѣліе*. Даже и истинна
религія може да е несвършенна въ
степенъ-тѣ, но всякога е нераздѣлена
въ наклонности-тѣ си и на оногוזъ който

имъ има дава да каже, "Познавамъ че вси-
чки твои повелѣнія сѣ въ всичко правы,
и мразѣхъ всякой лъжливъ пѣтъ."

Причина-та защо така трѣбува да бж-
демъ святы е, защо-то "Той който ны е
призовавъ е святъ." Трѣбува, слѣдова-
телно, да станемъ подобны нему. Той
всякъдѣ прѣдставя себе си като обра-
зецъ и примѣръ за насъ. Намъ е заповѣ-
дано да бждемъ послѣдователи неговы
както любезны чада; и подновявамы ся
споредъ образъ-тѣ на оногוזъ който ны
сздаде. Разсмотрѣте прѣвѣсходство-то
на святость-тѣ — тя ны прави подобны
Богу и подобны нему въ най высоко-то
негово прѣвѣсходство.

Какво-то не можемъ да ся съобразува-
мы съ него безъ святость, така не мо-
жемъ нито да го любимъ додѣ нѣмамы
святость. Само святіи-тѣ неговы могатъ
"да ся радувать и да ся благодарятъ
когато поменувать святость-тѣ му." Они
като сѣ причастници отъ неговъ-тѣ свя-
тость сподобяватъ ся на само-то му
естество и ся наслаждаватъ отъ законъ-
тѣ му, Евангеліе-то му, повелѣнія-та му
и людіе-тѣ му, както ся явяватъ всички
тѣзи въ хубость-тѣ на святость.

Безъ святость невъзможно е да ся на-
слаждавамы отъ Бога. Какъ могатъ два-
ма наедно да ходятъ ако не сѣ съглас-
ни? Какво общеніе има правда-та съ
неправда-тѣ? Безъ святость никой нѣма
да види Господа; никой не може да го
види. Който нѣма святость съвѣтъ е не
приготвенъ за състояніе-то, за работъ-
тѣ и за радость-тѣ на опѣзи които ви-
дятъ Господа. Но святость-та, която ни
удостоява за наслѣдствіе-то на святіи-

тѣ въ свѣтлинѣ-тѣ, осигурява ны въ това блаженство. Богъ нищо не прави напразно и той е който за това исто-то ны създаде, който ни и даде обрученіе-то на Духа.”

Отъ това ся види че не е лесно да бѣде нѣкой единъ истиненъ христіанинъ. Не само че не е лесно, но е и невъзможно ако гледамы на себе си. Но у Бога всичко е възможно. Има сега милиони около прѣстоль-тѣ му и има голѣмо множество сега живи на свѣтъ-тѣ, които сѣ негово дѣло. “Тѣзи людие”, казва той, “Азъ образихъ за себе си и тѣ ще показватъ моѣ-тѣ славѣ.” Вмѣсто да ся трудите да извадите отъ себе си нѣкой святостъ, съ Давида наедно молѣте ся на Бога на всичкѣ благодать, “Сърдце чисто сътвори въ мене, Боже, и духъ правъ обнови вътрѣ въ мене.”

Христіани! подъ сегашни-тѣ ваши чувствувания мнозина отъ васъ сте готови да заключите че святостъ-та ви нѣма никога да стане съвършена. Но да ся не отчаювате. Мислѣте колко вече стори той за васъ. Едно врѣме колко невѣроятно бѣше за васъ че вы ще оцѣните онова което сега почитате или да желаете онова което сега търсите! Ако щѣше той да вы убіе, то не щѣше той да вы покаже таквыи нѣща. Който ви даде волѣ-тѣ даде ви още и оброкъ-тѣ на силѣ, и увѣрени смы въ това исто че оный който е начинѣлъ въ васъ добро дѣло, ще го свърши даже до день-тѣ Исусъ Христовъ.” Какво едно ожиданіе! Скоро ще бѣдемъ безпорочни, безгрѣшни! “Още не ся е явило какво ще бѣдемъ: но знаемъ че, кога ся яви, ще смы подобни нему, защото ще го видимъ както е.” (*Отъ вечерни-тѣ Проговарянія на Докторъ Дісея.*)

СРДЕЧНА ЧИСТОТА.

Блажени чисти-тѣ въ сърдце, защото тѣ ще видятъ Бога.

Истинно вѣроисповѣданіе състои въ срдечна чистотѣ. Чисти-тѣ въ сърдце показватъ, че сѣ подъ влияніе-то на чисто и несквърно вѣроисповѣданіе.

Истинно-то Христіанство не е външно нѣщо, не състои въ изпълненіе-то на външны-тѣ обряды на вѣроисповѣданіе-то, по сѣди въ сърдце-то, и е духовно вѣроисповѣданіе на сърдце-то отъ

което излизатъ всички-тѣ злыни. Сърдце-то да ся очисти съ вѣрѣ, и да ся посвяти съвършено Богу, това е голѣмо-то намѣреніе на Евангеліе-то, което общава на очистены-тѣ така най-высоко-то стѣпало на благополучіе-то, *да видятъ Бога*; сирѣчь да дойдѣтъ пакъ на първо-то състояніе въ което сѣ были прѣди прѣслушаніе-то и отпаданіе-то; да гледатъ Бога въ Лице-то на Исуса Христа лице съ лице, да ходятъ съ него и да ся радватъ на присѣствіе-то му.

СИЛЕНЪ ПРИМѢРЪ ОТЪ СРЕБРОЛЮБІЕ-ТО.

Единъ сребролюбецъ ся намѣрвалъ въ послѣдни-тѣ часове на живота си, а писарь-тѣ на духовны-тѣ завѣщанія го увѣщавалъ да направи духовно-то си завѣщаніе. Сребролюбецъ-тѣ като мислил много, най-сегнѣ ся общалъ, и писарь-тѣ началъ да пише:

“Азъ еди кой оставямъ на брата си...”

“Не, не, выкижѣ умиращій-тѣ, не щѣ рѣчь-тѣ оставямъ.” — “Да пишѣ, давамъ,” отговорилъ писарь-тѣ. Но понеже сребролюбецъ-тѣ показвалъ бѣлѣзи че и тази рѣчь не му харесвала, писарь-тѣ рекъ: Да пишемъ давамъ на заемъ на брата си до день-тѣ на послѣдній-тѣ сѣдѣ.... — “Добрѣ е, выкижѣ сребролюбецъ-тѣ пълнѣ съ радость, разумѣвашъ добрѣ, Господине писаре, че кога остави нѣкой или даде нѣщо, нѣма право да го земе назадъ, но като дамъ на заемъ, явно че единъ день ще ми ги вържатъ.”

УДОВЕ СМЫ ЕДИНЪ НА ДРУГЪ.

Докторъ Халбекъ, единъ Англичанинъ проповѣдникъ въ Южнѣ Африкѣ пише слѣдующій-тѣ примѣръ на братолюбіе-то който видѣлъ той като сѣдѣлъ близу при единъ болницѣ или прибѣжище за болни-тѣ отъ неисцѣрима-тѣ онѣзи болѣсть, проказѣ-тѣ. Той съгледвалъ двама отъ тѣзи злочести чловѣци, че работали въ единъ нивѣ, и сѣяли лещѣ. Единъ-тѣ нѣмалъ крака, а пакъ другый-тѣ нѣмалъ рѣцѣ; лишени были отъ тѣзи удове чрѣзъ страшиѣ-тѣ болѣсть. Тойзи който ималъ крака, а рѣцѣ нѣмалъ, носялъ на гърбъ-тѣ си тогозь който ималъ рѣцѣ а крака нѣмалъ. Възсѣдихъ-тѣ носялъ съ единъ рѣжъ торбичкѣ-тѣ съ съѣме-то, и сегысь тогысь спускалъ зърна-та и тогазь носящій-тѣ ги заравялъ съ кракъ-тѣ си въ ме-

къ-тъ пьръсть, и така тѣзи двама сполучили чрѣзъ съединены-тъ си трудове да извършватъ работъ-тъ на единъ здравъ челоуѣкъ.

Таквъзъ трѣбаше да бѣде съединеніе-то и истинско-то съгласіе между всички Християни, удове-тъ на тѣло-то Христово, въ което тѣло всички-тъ удове трѣбаше да имагъ таквъзъ единъ грыжъ единъ за другъ. (Вижде 1 Кор. 12 : 25.)

НАЙ-ДОБРО-ТО УЧЕНИЕ.

Мнозина има на свѣтъ-тъ които ся считатъ като дълбокоучени, филолози добри, изрядни математици, остроумни логици, опытни политици, сладкоречиви ритори, искусни музиканти, и пр. и пр. Тѣзи може да сѣ нанстинъ таквызи или не, както ся случи, но увѣрени сме за това, че той е най добръ филологъ който знае отъ сърдце да говори истинъ-тъ : Най добрый-тъ астрономъ е тойзи който “има жителство-то си на небеса,” (Фил. 3: 20.) Най добрый-тъ музикантинъ е тойзи който е научилъ да пѣе искренно славословіе-то на Бога своего. Най добрый-тъ аритметикъ е тойзи който така “брои дни-тъ си щото да прилѣпява сърдце-то си въ мудрость.” Той е нравственно ученъ който знае да отхрани домочадіе-то си въ страхъ Господень. Той е най-вѣшь въ политическъ и въ всякъ другъ економіѣ който е мудръ къмъ спасеніе-то и който знае и да дава и да приима добръ свѣтъ, и той е языковѣдецъ който знае языкъ-тъ Хаваанскый. (Спенсеръ.)

ПРАВИ И ОБЫЧАИ МЕЖДУ АБИССИНЦЫ-ТЪ

Бракъ-тъ въ Абиссиніѣ става по слѣдующій-тъ начинъ. Прѣдъ старѣйшины-тъ мѣстни дохождатъ младоженци-тъ съ роднини-тъ и отъ двѣ-тъ страны и начнуватъ съгласяваніе-то за зестръ-тъ, която е главна-та имъ грыжа. Щомъ ся съгласятъ въ този въпросъ и двѣ-тъ страны, ся счита като свършенъ и съпружници-тъ начнуватъ да живѣхтъ заедно. Слѣдъ опытаніе отъ четири до шесть години, ако видатъ че мжъ-тъ и жена-та живѣхтъ въ добро съгласіе, зема мѣсто черковный-тъ обрядъ на вѣнчаваніе-то. Ако ли ся случи противно-то, раздѣлятъ ся просто единъ отъ другъ безъ никаквъ распуснѣ книжъ, само ся враща зестра-та. Любовь, жалость и вѣрность въ Абиссин-

скы-тъ бракове сѣ свѣшъ непознаты, и само вещественна-та полза свързва съпружници тѣ. Имотенъ и богатъ мжъ може свободно и по волѣ-тъ си да земе много жены.

Въ Абиссиніѣ татъ и убица има еднакво уваженіе което има и единъ добръ и честенъ гражданинъ. За убійство ся позволява самосѣдіе-то : този уставъ е полезенъ за таквъ народъ, защото страхъ-тъ отъ самосѣдіе-то ограничава това прѣстѣпленіе, но докарва послѣ и голѣмы злыни, защото много пѣти цѣлы села ся довършватъ помежду си чрѣзъ самосѣдіе-то и отмыщенія-та. Щомъ ся хване въ прѣстѣпленіе-то единъ убица, закарватъ го при князь-тъ, който заповѣдва смъртно-то наказаніе противъ него : послѣ го вѣрѣдаватъ на домородіе-то или на родини-тъ на убитый-тъ, които извършватъ смъртно-то наказаніе съ единъ твърдъ съжалителенъ начинъ.

Убица-та ако е имотенъ, дохожда на спогаданіе съ домородіе-то на убитый-тъ и иска да искупи кръвъ-тъ му. Като ся съгласятъ родини-тъ му и ся пачене уречено-то количество, излази убица-та свободенъ и убійство-то ся счита като че не е было.

Но ако е станало оплакваніе за тѣзи работъ прѣдъ царя, или сѣ закарали убицъ-тъ прѣдъ него за отмыщеніе, тогазъ никакъ не ся позволява вече на това искупуваніе, и убица-та е длженъ да подпадне подъ наказаніе-то на правдъ-тъ.

Има още и друго срѣдство за избѣгваніе отъ наказаніе-то : ако слѣдъ дѣланіе-то на това прѣстѣпленіе убица-та потрѣси избавленіе въ нѣкой монастырь и прибѣгне въ него ; но щомъ остави монастырь-тъ дохожда пакъ на първо-то състояніе, и быва сѣденъ отъ царя или става жертва на самосѣдіе-то.

Крамолы-тъ дѣто произлазатъ отъ отъ други прѣстѣпленія утишаватъ ся и помираватъ ся най много чрѣзъ особыя посрѣдничества. Чадубійство отъ самы-тъ родители като ся стори не ся счита никакъ за прѣстѣпленіе, защото законъ-тъ казва че, “Родители-тъ сѣ господари и самостяжатели на чада-та си, и всякой може да употрѣби, както ще, самостяжаніе-то си.”

Всички-тъ тѣжбы политически и на-

казателны съ уста ся казвать. Въ сѣдѣніе-то на несъгласія-та прѣпирающи-тъ ся отъ двѣ-тъ страны доводятъ поручицы които бывать отвѣтственни завсичко що ще да ся рѣши на сѣдѣ-тъ, а особно за плащанія-та.

Плащаніе-то на сѣдейски-тъ разноски състои отъ произведенія-та на земѣх-тъ имъ. Въ обыкновенны-тъ разногласія старѣйшина-та на село-то е сѣдія, а въ наказателны-тъ работы князь-тъ. Сѣдейски-тъ распри бывать на открыто мѣсто, и въ тѣхъ на всякого е дозволено да говори, за туй става тамъ голѣмъ выкъ. Ако ся не благодари единый-тъ отъ сѣдящы-тъ ся отъ издадено-то рѣшеніе, може да избере другъ сѣдія. Най горньо и послѣднѣ сѣдилище быва князь-тъ.

Умиранія-та и погребенія-та ставать въ Абиссинцы-тъ причина на голѣмы обряды. Кога умре нѣкой, събирать ся тутакси жители-тъ отъ село-то и пріатели-тъ отъ ближни-тъ села да плачѣтъ съ жалны гласове умрѣлый-тъ. Това позорище държи малко додѣ извадятъ мъртвый-тъ изъ кѣщѣ-тъ му, — а погребеніе-то става единый часъ слѣдъ послѣднѣ-то оплакваніе. Нито най малкъ знакъ на истинно чувствованіе отъ жалость или скръбъ може нѣкой да намѣри додѣ ся продължава тази сцена. Въ кѣщѣ-тъ на умрѣлый-тъ прѣзъ всичкѣ-тъ седмици и три пѣти на день ся повтарѣтъ тѣзи плачеве и рыданія; като заmine тазъ седмѣца слѣдва обрядъ-тъ на умрѣлъ, въ който дохождатъ много разни чловѣци и духовенство-то на чело. Изново начнуватъ ужасни плачеве и рыданія, а въ срѣдъ кругъ-тъ на прѣдстоящы-тъ излазятъ по единый по учени-тъ, които съ дългы краснорѣчія хвалятъ и уважавають умрѣлый-тъ. Щомъ първый-тъ свърши надгробно-то си слово, начнува изново множество-то да плаче и да рыдае: пакъ другъ риторъ прѣсича плаканія-та, и пакъ слѣдъ говореніе-то му новы плаканія показватъ свършкѣ-тъ на слово-то му. Така съ промѣненіе надгробны слова и плаканія ся слѣдватъ върхъ три и четири часа, додѣ всичкы-тъ испостанѣтъ, и тогазъ ся свършва обрядъ-тъ.

Слѣдъ това сынове-тъ на умрѣлый-тъ правѣтъ угощеніе за Богъ да прости, но тогазъ само, ако тѣ сѣ на съвършенъ възраст; ако ли не сѣ, угощеніе-то ся оставя додѣ пораснѣтъ. Въ това угоще-

ніе, което ся выка *Текса* имотни-тъ закалатъ четири или шестъ говеда, и слагатъ съ голѣмо изобиліе пива и медовинѣ. Гощаваемо-то множество не знае да сѣди на трѣпезы (софры). Месо-то ядѣтъ сурово насолено съ доволно червентъ пиперъ и соль и тѣй нарѣзано мѣсо-то на голѣмы парчета, ядѣтъ го съ голѣмъ охотѣ. Още ако умре отъ нѣкаквѣ болестъ говедо, овца или коза, безъ да ся гнусѣтъ Абиссинцы-тъ ядѣтъ мършы-тъ. Най любезно-то имъ ястіе *Тепса*, което ся види на тѣхъ по благородно, става отъ полупечено месо, което пекѣтъ на распалены вѣглища. За най добро ястіе иматъ говежды-тъ чрева, които съ нечистоты-тъ въ тѣхъ нарижатъ на кѣсы парчета и съ малко соль и пиперъ суровы и непечены ги ядѣтъ. Слѣдъ тѣзи варварскы позорища, единый выкъ отъ духовенство-то, който показва нѣкаквѣ молбѣ, свършва това за умрѣлъ угощеніе. (Слѣдва).

ИЗГУБЕНА-ТА КЕСІЯ.

(Продълженіе отъ брой 8-ый)

“Смѣткѣ да правишь знаешь ли?..”

“Изучилъ съмъ Аритметикѣ-тъ до правило-то за кубическы корени..”

“Твърдѣ добръ. Можешъ ли да карашъ два коня?..”

“Могѣ. Каралъ съмъ каруцѣ..”

“Като е тѣй, ты си за мене чловѣкъ. Имамъ потребѣжъ отъ такъвзи единый както си ты. Въ прѣминѣлы-тъ десетъ години много пары съмъ загубилъ чрѣзъ невѣрность-тъ на слугы-тъ си.

Трѣба ми единый чловѣкъ да носи на пазарь-тъ произведеніята на чифликъ-тъ ми и да събира пары-тъ, които по нѣкогажъ ставатъ до сто долары и повече на день-тъ за нѣколко седмицы. Какъ ти ся види тази служба?

“Могѣ ли да бѣдѣ ноця при майкѣ си?..”

“Можешъ..”

“Когато е тѣй, господине, твърдѣ ще ви съмъ благодаренъ за това мѣсто и обѣщавамъ ви ся че ще ви слугувамъ вѣрно..”

“Не бой ся. Нѣмамъ сумнѣніе за това, реклѣ чловѣкъ-тъ съ единый особенъ тонъ.. Убѣденъ съмъ за честность-тъ ти. Азъ тя гледахъ когато намѣри кесіѣ-тъ.., Іаковъ потрепералъ като примыслилъ какво бы станѣло ако бѣ задржалъ

той пары-тѣ. Господарь-тѣ слѣдувалъ., Ты не си пръвѣ, когото съмь опиталъ. Познавашъ Стефанова. Най напрѣдъ мыслихъ за него. Той ми ся видѣ като честно момче. Сиромашъ е и мысляхъ го способенъ. Сложихъ кесіѣ-тѣ си съ името ми ясно писано отъ вжтрѣ. Намѣрихъ и ихъ задържа. Послѣ направихъ също съ Стояна Павлова и той също стори. Но сега нѣкой може да рече че нѣмамъ право така да прѣдложѣ искушеніе прѣдъ нѣкого, но азъ думамъ въ себе си, мене ми трѣба единъ вѣренъ человекъ и въ моѣхъ-тѣ работѣ ще има довольно искушеніе, и тѣй имамъ право отъ по напрѣдъ да ги испитамъ. Сега тебе испитахъ: излѣзълъ си чистъ и достовѣренъ, и азъ ся радувамъ, и ако намѣрихъ, че можешъ да вършишъ моѣхъ-тѣ работѣ, ще ти плащамъ на мѣсець-тѣ по четиридесетъ долары, съ хранѣ-тѣ ти наедно. Какво казувашъ на това ? »

Іаковъ не знаеше какво да каже. Той не ся надѣше за повече отъ петнадесетъ долары. Той не можеше даже отведнѣжъ да повѣрва доброто извѣстіе, и тѣй реклъ, “четырідесетъ долары ли?,”

“Така, четырідесетъ. Не е ли довольно?,”

“Доволно, довольно повече е отколкото ся надѣяхъ.,”

“Азъ обичамъ да видѣхъ задоволи о нѣзи които работятъ за мене, тогазъ ако не изпълняватъ длѣжность-тѣ си, азъ не съмь кривъ. Сега ако ти е угодно ще почнемъ мѣсець-тѣ отъ днесъ.,”

Вдовица-та ся мѣчила тогазъ за продума нѣщо и тя за да покаже благодарность-тѣ си къмъ тогози благодѣтеля, но щомъ отворила уста за да говори, разплакала ся и не могла ни речъ да продума, и человекъ-тѣ скоро излѣзълъ та си отишелъ. Тогазъ майка-та станѣла та пригърнѣла сына си и рекла, Іакове, Богъ ны е благословилъ съ голѣмъ милость.,”

“О, майчо, ако быхъ склонилъ на искушеніе-то и да задържахъ паритѣ?,” рекълъ Іаковъ.

“Не то, сынокъ. Не бѣ възможно да ги задържишъ. Тѣзи пары ако и да бѣхъ малко, тѣ пакъ бѣхъ огледало въ което да ся вгледа твоя-та душа и непоколебима-та честность и праведность на характеръ-тѣ ти. Тойзи благодѣтель тя

видѣ и тя зема за такъвъ какъвто си.

Іаковъ отишелъ при господарь-тѣ си въ голѣмый-тѣ домъ и скоро намѣрилъ съ какво да ся занимава. Вечеръ та когато трѣгнѣлъ за дома си, Госпожа-та му дала за майкѣ му една кошницѣ захлупенѣ и господарь-тѣ му далъ една запискѣ съ който да отиде при шивачъ-тѣ и да земе единъ катъ новы дрехы. Врѣмето за продажбѣ-тѣ дошло и Іаковъ толкозъ добръ и вѣрно управляваше работы-тѣ на господаря си, щото Г-нѣ Томсонъ позналъ че наистинѣ Іаковъ бѣ за него многоцѣненъ. Вращалъ по много пары отъ всякой другъ когото бѣ ималъ господарь-тѣ въ работѣ-тѣ си. Всякой день тефтери-тѣ были така направены щото когато ищеше можеше да знае до една парѣ състояніето си. По-неже имаше работѣ по нѣкогашъ и вечеръ-тѣ съсъ смѣтки господарь-тѣ ся съгласилъ съ женѣ си, та повикали вдовицѣтѣ майкѣ да дойде при тѣхъ да сѣди и така да бѣде по близу и деня при сына си. Тя дошла и за малко врѣме чрѣзъ спокойствіе-то и радость-тѣ отъ новы-тѣ имъ обстоятелства съвършенно оздравила.

Видѣхъ прѣди малко единъ богатъ человекъ че стоеше прѣдъ хубавѣ-тѣ си кѣшѣ. Малко далечъ отъ него бѣше една добролична стара жена и залѣгваше три четири красны дѣца. Дѣцата като го съгледахъ завтекохъ ся при него съ радости выкове, тате, тате. Тойзи человекъ бѣше Іаковъ М. и стара-та жена бѣше майка му, и тѣзи дѣца бѣхъ неговы, и тойзи чифтликъ и тази кѣща негови, защото ся боеше Богу и ся ржководеше отъ истинѣ-тѣ и честность-тѣ чрѣзъ животъ-тѣ.

УРОКЪ ЗАПРИЛЖАНІЕ-ТО.

Въ единъ градъ въ Америкѣ едно фабриканско съдружество имало нуждѣ отъ едно момче за да слугува въ фабрикѣ-тѣ. Исписали едно обявленіе, та го залѣпили на стѣнѣ-тѣ вѣнъ на улицѣ-тѣ щото всякой който минува да може да го прочете : «Тука са иска една момче. Който желяѣтъ мѣсто нека дойдѣтъ утрѣ рано на писалище-то на надзиратель-тѣ.»

На уречено-то врѣме едно голѣмо множество момчета ся събрали и надзиратель-тѣ, като имъ отворилъ врата-та и ги

пуснѣлъ да влѣзѣтъ вѣтрѣ, съвсѣмъ въ недоумѣніе останѣлъ какъ да избере отъ толкозъ множество момче-то което ще му бѣде най-способно-то.

Той былъ такъвзи единъ челоѣкъ кой-то обичалъ смѣхѣтъ и търсалъ всяко нѣщо да ся върши съ веселіе, и така той рекъ:

«Слушайте момчета! мене ми трѣба само едно момче, а вы сте мнозина. Сега какъ азъ да избержъ одного изъ между васъ безъ да чупѣжъ волѣтъ на другыѣ. Ето тука въ туй дърво забивамъ този гвоздѣй. Сега прѣмѣрѣте десетъ раскрача разстояніе отъ дървото, и земѣте тѣзи прѣчкѣ, та замѣрѣвайте за да ударите гвоздѣй-тъ съ неѣжъ, и момчето което най-много пѣти го сполучи него ще земѣ за туй мѣсто.»

Момчета-та зѣли прѣчкѣ-тѣ едно слѣдъ друго и съ голѣмо усърдіе всяко по три пѣти ся опытало да ударятъ гвоздѣе-то; но за злѣ честь, нито едно не сполучило. Надзиратель-тъ съ еднѣ благосклонность имъ казалъ да дойдѣтъ пакъ на другыѣ-тъ день, и пакъ да ся опытатъ. На другѣ-тѣ сутринѣ когато отворили портѣтъ, вмѣсто да видѣтъ много момчета имало само едно момче. Туй момче като влѣзло и прѣело дозволеніе да направи опытъ-тъ, зѣло прѣчкѣтъ, та ѣжъ хвърлило право, и еднѣжъ и дваѣжъ и три пѣти на редъ ударило гвоздѣй-тъ.

«Какъ спанѣжъ туй?» рекълъ му надзиратель-тъ съ голѣмо почудваніе. Момче-то го погледнѣло съ пресыслены очи и отговорило: «Господине, азъ съмъ сиромашко дѣте, и майка ми е вдовица и стара, и азъ трѣба да ѣ помагамъ колко-то можѣ, и тѣѣ азъ много много желаяхъ да получѣжъ туй мѣсто, и вчерѣ, като неможехъ да замѣрѣжъ гвоздѣй-тъ, отидохъ у дома си та забихъ едно гвоздѣиче въ яхъръ-тъ и цѣлъ день ся обучавахъ додѣ най сетнѣ почти всякой пѣтъ сполучвахъ.»

Надзиратель-тъ какво могѣлъ да каже? Далъ му мѣсто-то и това момче което показало толкозъ усърдіе за да придобѣе срѣдство за подържаніе на прѣстарѣлѣ-тъ си майкѣ, сега е единъ богатъ и почтенъ търговецъ, и прѣди нѣколко мѣсецы когато станѣ едно зло случваніе и много бѣдни пострадахъ, тойзи търговецъ бѣ първъ да подпаше едно спомошествованіе отъ хыляды долары помощъ. Негова-та сполука е происхождала отъ прилѣжаніе-то му и постоянство-то му.

СЛОНЪ ОБЛИЧАВА КРАДЕЦЪ.

Единъ Индіянинъ далъ еднѣжъ слонъ-тъ си на одного проповѣдника да му прѣнесе дръвѣе. Но понеже Индіянинъ-тъ много обичалъ слонъ-тъ си, молилъ супружницѣ-та на проповѣдника да дава на слонъ-тъ оризъ малко нѣщо повече отъ опрѣдѣлений-тъ дѣлъ.

Госпожа-та ся общала да прави по желаніе-то му, и всякѣ вечеръ давала на слугѣ-тѣ общаныѣ-тъ оризъ за слонъ-тъ; но като го гледала незадоволенъ и невеселъ хванала да ся сумнѣва, че слуга-та не исполня общаніе-то и усвоява оризъ-тъ на слонъ-тъ.

Повыкала слугѣ-тѣ и казала му сумнѣнія-та си и го съѣтвала да прѣстане за напрѣдъ да лишава животно-то отъ хранѣ-тъ му, защото тази работа е кражба, и като прѣстѣпленіе на Божіѣ-тѣ заповѣдъ ще го докара въ посрамѣніе и наказаніе; но той ся кълнѣлъ, че былъ невиненъ и приструвалъ ся че честь-та му ся была докачила отъ госпожѣ-тѣ и искалъ съ единъ начинъ удовлетвореніе.

Това разговораніе станало като былъ и слонъ-тъ тамъ, който, като прѣстанѣлъ слуга-та да хортува, хванѣлъ го и съ носъ-тъ си распасва поясъ-тъ му и открыва оризъ-тъ дѣто былъ скрѣлъ, и тѣѣ го изложилъ на явѣ прѣдъ господарѣ-тѣ му като крадецъ и лѣжецъ.

Помыслѣте срамъ-тъ дѣто е покрѣлъ лице-то му въ онѣжъ минутѣ! Несумнѣно бы прѣдпочелъ да го нѣма на свѣтъ-тъ, или да ся отвори земя-та и да го поглыни неже да търпи такова бесчестіе. Гледайте млади и малкы читатели, таквозъ ще бѣде положеніе-то на всякого непокаянъ грѣшенъ въ день-тъ на сѣдъ-тъ. Всичкы-тъ му скрѣшины дѣянія и самы-тъ още тайны помышленія на сърдце-то му ще бѣдѣтъ открыты прѣдъ всичкыѣ-тъ свѣтъ, и вѣченъ срамъ, ще го покрѣе. Само кръвта на Господа и Спаса нашего Иисуса Христа може да заглади всичкы-тъ ни грѣхове, ако го обычамъ сега и слушама заповѣди-тъ му.

—о—

Прѣди да говоришь попытай себе си съ тѣзи три питання. Истинно ли е онуй което ще рекѣ? Полезно ли е? Заслужливо ли е? и ако намѣришь че има тѣзи съст

кажи го.

НАГРАДА-ТА НА ЧЕСТНОСТЪ-ТЪ.

Ерлѣ Фицулиямъ, единъ благороденъ Англичанинъ много обичалъ ловъ-тъ и за това държалъ много кучета и коніе съ които излѣзвалъ наедно съсъ слуги-тъ си и пріатели-тъ си да гонятъ лисицы. Единъ день дошелъ при него единъ земледѣлецъ който ся оплаквалъ, че нива-та му была много поврѣдена отъ често-то събиране тамъ, и че отъ затѣпкване-то отъ коніе-тъ и кучета-та младо-то жито было съвсѣмъ искоренено и така нѣмало надежда за никакъ жетва отъ онѣзъ нивѣ.

Благоразсудливый-тъ господарь му отговорилъ тѣй: „Познавамъ, пріателю, че имашъ право въ това, защото прѣзъ тѣзъ години много пѣти сме ся събирали въ твоѣ-тъ нивѣ, и тѣй ако щешъ повыкай двама трима почтенны съсѣды да оцѣнятъ пріателски и праведно до колко пагуба има да ти е станѣло, и азъ съмъ готовъ на поискване-то ти да ти наплатѣхъ.“

Земледѣлецъ-тъ отговорилъ, че понеже былъ увѣренъ, че господство му щѣло да склони на правото, той прѣдварително былъ повыкалъ таквызи оцѣнители и имъ прѣдложилъ работѣ-тъ, а тѣ слѣдъ едно испытаніе опрѣдѣлили были че трѣбало да ся даде най малко петдесетъ лиры, защото какго ся виждало отъ тѣзъ нивѣ съвсѣмъ нѣмало да стане жетва. Господарь-тъ на частъ-тъ му броилъ лиры-тъ.

Врѣме-то минувало и жетва-та настѣнала и ето, единъ день пакъ ся появилъ при господаря сѣщій-тъ онзи земледѣлецъ, който му рекълъ: „Пакъ доходѣхъ, господарю, да ви поговорѣхъ нѣщо за онѣзи нивѣ край лѣсѣтъ.“ Господарь-тъ си спомнилъ за нивѣ-тъ и отговорилъ: „Добрѣ, пріателю! Не ти ли заплатихъ довольно колкото струваше пагуба-та ти?“

Земледѣлецъ-тъ отговорилъ, „Наистинѣ, Господарю, но азъ видѣхъ, че нѣмамъ никакъ пагубѣ, защото нива-та даде добръ и спорнъ жетвъ, и тамъ дѣто коніе-тъ най много бѣхъ затѣпкали станѣ и най добро жито. За това, Господарю, донесохъ ви ваши-тъ петдесетъ лиры да си ги земете назадъ.“

„Гледай сега,“ рекълъ старый-тъ и парводолюбивый господарь, „Ето това е както обычамъ азъ да видѣхъ. Това е както трѣбаше да бѣде вынѣгы между чловѣкъ и чловѣкъ.“ Тогазъ той влѣзълъ въ разговоръ съ земледѣлецъ-тъ, пыталъ го кол-

ко дѣца ималъ, и пр. и пр. Подиръ малко той влѣзълъ въ другѣ-тъ стаѣ и когато излѣзълъ, той му далъ едно боно за сто лиры и му казалъ, „земи това та го скрий и когато по-голѣмый-тъ ти сынъ стане на възраст дай го на него и прикажи му какво е станѣло между мене и тебе.“

Въ горѣказано-то приключеніе незнаемъ кое повече да похвалимъ, честность-тъ ли на земледѣльца благосклонность-тъ ли, на стареца, или мудрость-тъ му като избра тойзи начинъ да стори едно благодарѣніе и въ сѣщото врѣме да прѣдаде на другъ единъ родъ такъзвиз единъ добръ урокъ.

РАЗМЫШЛЕНИЕ.

Чловѣче, ела въ себе си и мысли цѣль-тъ за коѣто си създаленъ.

Размышлявай силы-тъ си; размышлявай потрѣбы-тъ си; размышлявай разны-тъ си отношенія, и така ще научишь длѣжности-тъ си; така въ всичкы-тъ си пѣтища ще бѣдешъ окруженъ отъ пѣтеводители.

Не държай да говоришь додѣ не прѣтеглишь думы-тъ си; не прѣдпримай никакъ работѣ, додѣ не издиришь какъ сетиннѣ може да има; и тѣй бесчестіе-то ще отбѣгнува далѣчь отъ тебе; срамъ-тъ никога нѣма да познае къщѣ-тъ ти; раскаяніе нѣма да влѣзе въ врата-та ти и скръбъ да сѣдне на чело-то ти.

Несмысленный-тъ чловѣкъ не обуздава языкъ-тъ си; говори що му дойде на умъ-тъ, и съ безумны-тъ си думы хваща ся въ примѣ-тъ.

Както бѣдствува да падне въ нѣкоѣхъ скрышнѣ ямѣ онзи който, като тича несмысленно и силно, иска да прѣскоча нѣкой плетъ, непрѣмѣнно това пострадва и онзи чловѣкъ, който безразсудно прѣдприима работѣ, прѣди да размысли за сетиннѣ-тъ и. Вникай прочее въ гласъ-тъ на размышленіе-то, думы-тъ му сѣ думы на мудрость-тъ, и нейни-тъ сѣвѣти ще тя рѣководятъ въ пѣтъ-тъ на истинѣ-тъ и на блаженство-то.

ДОМАШНИ РЕЦЕТИ.

Намирамы въ единъ вѣсгникъ слѣдующи-тъ рецепти които сѣ за насъ нови, но които сѣ добръ прѣпорѣчани като полезни.

1. За жѣбоболіе. Мало памукъ намо-

кренъ съ Спиртъ-тъ га Аммоніѣ (Spir. Ammon.) (*нишадръ руху, Турск.*) и туренъ въ жбъ-тъ.

2. *За ветхи и гноени раны.* Жлта прстъ изсушена и надробена на прахъ е най добро-то приложение на таквызи раны. Тя зема лошъ-тъ миризмъ, умалява распаленіе-то и помага въ исцѣленіе-то.

3. *За пръгарянія или пръпарянія.* Дѣто чрѣзъ обливаніе отъ горѣщъ водъ или друго таквозъ нѣщо ся е случило, голѣма повърхность отъ кожъ-тъ да ся е побѣлила, най добро-то приложение е това: —Земѣте единъ драмъ *стипцъ* на прахъ съ бѣлткъ-тъ отъ двѣ яйца и единъ финджанъ преснъ свинскъ масъ; да ся размѣсятъ добръ и съ това смѣшеніе да ся мажатъ платна и съ тѣхъ да ся покрываютъ раны-тъ.

4 *За раны отъ ножъ, или друго отрепение.* Двѣ три листа отъ домашный-тъ цвѣтъ магеранъ, (*Serapium*) смазани и турени на ранъ-тъ иматъ едно добро дѣйствиѣ за исцѣленіе-то.

Острозрѣніе. Нѣколко учени и опытни лѣкари ся събрали да разискуватъ кое было най добро-то срдство за поправяніе и изостряваніе на зрѣніе-то. Единъ прѣдложилъ едно нѣщо а другъ друго нѣщо, а най сѣгнѣ единъ старъ лѣкаръ рекълъ: “Слушайте мене! до колкото съмъ съгледвалъ азъ, за това нѣщо дѣто да изостри очи-тъ щото да може чловѣкъ-тъ да види и най-дребни-тъ прѣдметы, нѣма друго срдство толкозъ силно колкото *зависть-та*. Това нѣщо като го има нѣкой въ очи-тъ си, нищо нѣма да ся крые отъ него; най малко-то зѣрно или най дребно-то пятно увеличава ся както съ микроскопъ; даже и тамъ дѣто ствсѣмъ нищо нѣма пакъ прави нѣщо да ся прояви. Съ тѣзи завистни очила като гледа нѣкой, ако е прѣдметъ-тъ лице-то на пріятель или пріятелкъ, открыва много бръчки и грозотъ, ако е къща на съседъ открыва хылады дупкы, пукнотии и другы недостатъци; ако е книга или вѣстникъ, открыва тамъ зломыслиѣ, бунтъ, лъжъ, ересъ и умствениж и душевниж отровъ тамъ дѣто инакъ нищо таквозъ не бы ся усѣтило. Съ еднъ речъ, ако иска нѣкой да види ясно всичко що прави и що мысли жена му, братъ му, съседъ-тъ му или сѣперникъ-тъ му, нека си тури на очи-тъ едны *завистны очила*.”

СТИХОТВОРЕНІЕ.

ПРИЗИВАНІЕ.

- 1 О ты великій, славный Царь,
На всичко-то въ свѣтъ-тъ Творецъ,
Строгъ Судія и Господаръ
И Благодѣтель и Отецъ!
- 2 Мравунка малка съмъ въ прахъ-тъ,
Тварь бѣдна въ тойзи свѣтъ широкъ,
Къмъ тебе дигамъ си гласъ-тъ
Къмто прѣстоль-тъ твой высокъ,
- 3 И моля, ты ми помози
Да можъ да ся укрѣпѣмъ,
Свѣтовны-тъ злочестины,
Да нь паднѣмъ, да гы прѣтърпѣмъ.
- 4 Великъ си, Боже, силенъ ты,
Ничтоженъ азъ и твърдѣ слабъ,
Отъ зло и напасть защити
Мене смиренный-тъ си рабъ.
- 5 Уста-та ми запечати
Да не продумамъ азъ лъжъ;
Воля-тъ ми осуети
Къмъ зло да ся не приближъ.

ДВѢ-ТѢ ДЕЛВЫ (БА С НЪ).

Една баба сѣдѣла при брѣгъ-тъ на еднъ рѣкъ, и като мыла единъ день двата си млечны сѣда, турила гы да стхнѣтъ на слънце-то. Тѣ были единый-тъ отъ мѣдъ а другый-тъ отъ перстъ.

Ето за веднажъ дотекла толкозъ рѣката щото прѣлѣла брѣгове-тъ си и занесла двѣ-тѣ делвы. Въ това зло положеніе прѣстна-та делва ся смущавала много и ся бояла да не ся строши.

« Не бой ся, рекла мѣдна-та делва, ни то ся отдалячай отъ мене: азъ ще имамъ грижъ и за тебе.»

Ахъ! мила моя, отговорила прѣстна-та делва, видѣхъ че много желаешъ да помогнешъ на ветхый-тъ си другаръ; но голѣмо-то добро що можешъ да ми сторишь е, да гледашь да плувашь колкото е възможно подалечъ отъ мене, защото, или тебе хвърли теченіе-то върхъ мене, или мене върхъ тебе, знаѣхъ добръ, че само азъ ще ся счупѣмъ.»

Тълкованіе. — Избирай пріятели-тъ си отъ между подобны-тъ на тебе а не отъ по горни-тъ отъ тебе.

Въ печатницъ-тъ на А. Минасіана
у Джалмъ-ханъ.